

ROZSUDOK

V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jany Henčekovej, PhD. a členov senátu JUDr. Zuzany Ďurišovej a JUDr. Milana Moravu, v právnej veci žalobcu: **S. G.**, nar. X, štátny príslušník Tureckej republiky, zastúpený Mgr. M. B., advokátom, M., proti žalovanému: **Riaditeľstvo hraničnej a cudzineckej polície Bratislava Úradu hraničnej a cudzineckej polície Ministerstva vnútra Slovenskej republiky**, Hrobákova č. 44, Bratislava, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. p. UHCP-406-13/RHCP-BA-HCP-R-2009 zo dňa 27.08.2009, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 2S/192/09-41 zo dňa 20.10.2010, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 2S/192/09-41 zo dňa 20. októbra 2010 **p o t v r d z u j e .**

Účastníkom náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a .**

O d ô v o d n e n i e :

Krajský súd v Bratislave rozsudkom č. k. 2S/192/09-41 zo dňa 20.10.2010 zamietol žalobu žalobcu, ktorou sa domáhal zrušenia rozhodnutia č. p. UHCP-406-13/RHCP-BA-HCP-R-2009 zo dňa 27.08.2009, ktorým žalovaný zamietol odvolanie žalobcu a potvrdil rozhodnutie Oddelenia cudzineckej polície Policajného zboru Bratislava č. p. UHCP-2336-8/RHCP-BA-OCP-Ž-2009-jak zo dňa 28.05.2009 o zrušení povolenia na trvalý pobyt na území Slovenskej republiky (ďalej len „SR“) podľa § 42 ods. 1 písm. a/ zákona č. 48/2002 Z. z. o pobyte cudzincov a o zmene a doplnení niektorých zákonov, v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o pobyte cudzincov“ alebo „zákon“) a o určení lehoty na vycestovanie z územia SR do 30 dní od právoplatnosti rozhodnutia podľa § 42 ods. 3 zákona o pobyte cudzincov. Žalobcovi náhradu trov konania nepriznal.

V odôvodnení rozhodnutia krajský súd uviedol, že považuje za nesprávnu a nedôvodnú námietku nesprávnej aplikácie zákona v tom zmysle, že iba naplnenie skutočností v zmysle § 39 ods. 2 písm. e/ zákona v čase od prijatia žiadosti o udelenie trvalého pobytu až do doby kladného rozhodnutia o nej, by mohlo odôvodňovať rozhodnutie o zrušení prvého povolenia na trvalý pobyt podľa § 42 ods. 1 písm. a/ zákona. Správne orgány posúdili vec po právnej stránke správne, keď svoje nepochybné zistenia o tom, že žalobca so svojou manželkou nevedú spoločný rodinný život, vyhodnotil ako dôvod na zamietnutie žiadosti o udelenie povolenia na trvalý pobyt (§ 39 ods. 2 písm. e/ zákona) a túto skutočnosť zároveň vzal za základ pre rozhodnutie o zrušení povolenia na trvalý pobyt na území SR, udeleného žalobcovi na účel zlúčenia rodiny s manželkou J. G. (§ 42 ods. 1 písm. a/ zákona). Podľa názoru krajského súdu, pokiaľ správny orgán kedykoľvek po právoplatnom udelení povolenia na trvalý pobyt na území SR zistí skutočnosť, odôvodňujúce zamietnutie žiadosti o udelenie povolenia (§ 39 ods. 2 zákona), zruší cudzincovi povolenie na trvalý pobyt, okrem prípadov, ak by dôsledky zrušenia povolenia boli neprimerané dôvodu zrušenia, najmä s ohľadom na súkromný a rodinný život cudzinca a nič na tom nemení skutočnosť, že zákon ako samostatný dôvod na zrušenie povolenia na trvalý pobyt, udeleného na účel zlúčenia rodiny s manželom, ustanovuje zánik manželstva cudzinca do piatich rokov od udelenia prvého povolenia (§ 42 ods. 1 písm. e/ zákona). Vedenie spoločného rodinného života cudzinca s manželom bolo potrebné vnímať v zmysle zákona ako materiálnu podmienku pre trvanie povolenia na trvalý pobyt na území SR, udeleného na zlúčenie rodiny s manželom.

Podľa názoru krajského súdu neboli žalobcom namietané dôsledky zrušenia povolenia na trvalý pobyt, v ktorých videl žalobca bližšie nezdôvodnené porušenie Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „Dohovor“) a Charty základných práv Európskej únie (Ďalej len „Charta“) takého charakteru, že by zakladali neprimeranosť vo vzťahu k dôvodu zrušenia povolenia a znamenali by neprípustný zásah do práv žalobcu, priznaných týmito dokumentmi. Krajský súd konštatoval, že k prerušeniu spoločného rodinného života žalobcu a jeho manželky došlo práve pre správanie žalobcu, za ktoré bol právoplatne odsúdený na trest odňatia slobody v trvaní dvoch rokov s podmieneným odkladom so skúšobnou dobou 2 roky, s určením probačného dohľadu nad jeho správaním a povinnosťou podrobiť sa sociálnemu výcviku. Podľa názoru súdu, odsúdenie žalobcu za úmyselný trestný čin týrania blízkej a zverenej osoby podľa § 208 ods. 1 písm. a/, b/ Trestného zákona, ktorého sa dopustil práve voči svojej manželke J. G., natoľko zvýraznili dôvody zrušenia povolenia na trvalý pobyt, že o jeho neprimeranosti voči namietaným dôsledkom na žalobcov život nebolo možné rozumne uvažovať. Správny orgán konal na základe zákona a v súlade s ním zrušil žalobcovi povolenie na trvalý pobyt, pričom v jeho postupe nemožno vidieť snahu o ďalšie trestanie žalobcu – zrušenie povolenia na trvalý pobyt na území SR v samostatnom správnom konaní, nezávislom od trestného konania, nie je sprísnením trestu, uloženého žalobcovi v trestnom konaní, nakoľko správny orgán žalobcu netrestal, ale zrušil svoje predchádzajúce rozhodnutie pre zmenu hmotnoprávných podmienok, za ktorých bolo udelené.

Ohľadne vytýkaných dôsledkov zrušenia povolenia na trvalý pobyt na súkromný a rodinný život žalobcu krajský súd konštatoval, že nemožnosť vykonávania sociálneho výcviku v dôsledku rozhodnutia štátneho orgánu nemôže viesť k nariadeniu výkonu trestu odňatia slobody, ktorého výkon bol podmiennečne odložený na skúšobnú dobu a žalobcovi naďalej plynie skúšobná doba. Súd sa stotožnil s názorom žalovaného aj v tom, že ochrana práv žalobcu v rozvodovom konaní môže byť riadne zabezpečená aj bez povolenia na pobyt na území SR a vzal do úvahy aj skutočnosť, že konanie o rozvod manželstva žalobcu a J. G. bolo v marci 2010 právoplatne skončené; súd však konštatoval, že existencia nového vzťahu žalobcu so slovenskou štátnou občiankou nezakladá dôvod, pre ktorý by bolo zrušenie povolenia na trvalý pobyt, udelený za účelom zlúčenia rodiny s dnes už bývalou manželkou J. G., takým zásahom do žalobcovho súkromného života, ktorý by bol za daných okolností neprimeraným a podľa práva neprípustným. V súčasnosti už manželský zväzok žalobcu so slovenskou štátnou občiankou môže byť dôvodom pre uplatnenie novej žiadosti o udelenie

povolenia na trvalý pobyt na území SR, o ktoré sa už žalobca, podľa vyjadrenia jeho právneho zástupcu na pojednávaní, uchádzal.

Krajský súd ďalej uviedol, že strata zamestnania žalobcu na území SR bola len prirodzeným dôsledkom porušenia podmienok, za ktorých mu bolo udelené povolenie na trvalý pobyt a ktoré viedlo k vydaniu napadnutého rozhodnutia. Ani tento zásah do súkromného života žalobcu však nebolo možné považovať za neprimeraný.

Vzhľadom na uvedené skutočnosti krajský súd dospel k záveru, že správne orgány vo veci dostatočne zistili skutkový stav, tento i po právnej stránke správne posúdili a svoje rozhodnutia aj náležite odôvodnili, na základe čoho žalobu ako nedôvodnú zamietol podľa § 250j ods. 1 zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok, v znení neskorších predpisov (ďalej len „O. s. p.“).

Proti tomuto rozsudku podal žalobca, prostredníctvom svojho právneho zástupcu, včas odvolanie, v ktorom namietal, že prvostupňový súd vychádzal pri svojom rozhodovaní z nesprávneho právneho posúdenia veci, neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností a na základe vykonaných dôkazov dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam.

Podľa právneho názoru žalobcu je nutné vykladať ustanovenie § 42 ods. 1 písm. a/ zákona vo vzťahu k § 39 ods. 2 písm. e/ zákona len v súvislosti, viažucej sa k dobe, počas ktorej policajný útvar prijal žalobcovu žiadosť o udelenie trvalého pobytu a až do doby, keď o tejto žiadosti kladne rozhodol a udelil mu povolenie na trvalý pobyt, pričom svoje tvrdenie podporil ustanovením § 42 ods. 1 písm. e/ zákona, ktoré umožňuje policajnému útvaru zrušiť povolenie cudzincovi, ktorému bolo udelené povolenie na trvalý pobyt na účel zlúčenia rodiny s manželom, ak jeho manželstvo zaniklo do piatich rokov od udelenia prvého povolenia; v opačnom prípade by zákonodarca nemal dôvod osobitne upravovať takúto možnosť zrušenia trvalého pobytu, pretože by postačovala úprava v ustanovení § 42 ods. 1 písm. a/ zákona.

Žalobca ďalej v odvolaní namietal, že rozhodnutia správnych orgánov nie sú riadne odôvodnené, postrádajú presvedčivosť a chýba im kvalifikované vyjadrenie sa k žalobcovým námietkam a tvrdeniam, pričom žalovaný sa nedostatočným spôsobom vysporiadal

so skutočnosťami, ktoré žalobca uviedol v odvolaní a to s uložením mediačného a probačného dohľadu na základe dohody o vine a treste, s v tom čase prebiehajúcim súdnym konaním o rozvod manželstva a s existenciou viac ako rok trvajúceho pracovného pomeru žalobcu na území SR vo vzťahu ku skutočnosti, že žalobca je štátnym príslušníkom Tureckej republiky, na ktorých sa vzťahuje osobitný režim posudzovania ich pobytového statusu v zmysle čl. 6 rozhodnutia Asociačnej rady č. 1/80 z 19. septembra 1980 o rozvoji asociácie (ďalej len „rozhodnutie č. 1/80“).

Podľa žalobcu sú dôsledky zrušenia jeho povolenia na trvalý pobyt neprimerané dôvodu tohto zrušenia povolenia a to najmä s ohľadom na jeho súkromný a rodinný život a rozhodnutia správnych orgánov sú tak v rozpore s Dohovorom a Chartou, konkrétne s ustanoveniami čl. 8 Dohovoru a čl. 15 Charty. K neprimeranému narušeniu súkromného a rodinného života žalobcu došlo z nasledujúcich dôvodov:

1. Na základe núteného vycestovania došlo zo strany žalobcu k porušeniu podmienok podmieneného odkladu výkonu trestu odňatia slobody (na základe nemožnosti podrobiť sa probačnému dohľadu a sociálnemu výcviku v stanovených termínoch), čoho následkom by mohlo byť nastúpenie tvrdšej sankcie – výkonu trestu odňatia slobody. Podľa názoru žalobcu sú rozhodnutia správnych orgánov pokračovaním v trestaní za skutok, za ktorý mu bol už právoplatne uložený trest v trestnom konaní.
2. Na území SR bol žalobca zamestnaný v spoločnosti L. a zrušením povolenia na pobyt na území SR došlo aj priamo zo zákona k zániku tohto pracovného pomeru.
3. V čase podania žaloby bol žalobca účastníkom súdneho konania o rozvod predchádzajúceho manželstva a jeho núteným vycestovaním došlo zo strany SR k popretiu jeho práv ako účastníka súdneho konania.
4. V čase rozhodovania o zrušení udelenia povolenia žil žalobca už rok v spoločnej domácnosti s novou partnerkou – žalobcovou súčasťou manželkou a nútené vycestovanie žalobcu a následné neudelenie povolenia na prechodný či trvalý pobyt za účelom zlúčenia manželstva bolo rozhodnutím, ktoré existujúci manželský vzťah žalobcu neprimerane obmedzuje. Ako dôkaz na preukázanie tvrdení o neprimeranosti dôsledkov dopadu rozhodnutia o zrušení povolenia na trvalý pobyt žalobca navrhol, aby krajský súd vypočul jeho a jeho súčasnú manželku, čo súd nevykonal a ani v odôvodnení rozsudku neuviedol, prečo odignoroval tieto dôkazy.

Podľa názoru žalobcu sú obe rozhodnutia správnych orgánov v priamom rozpore s čl. 6 rozhodnutia č. 1/80 a poukázal na judikatúru Súdneho dvora Európskych spoločenstiev (rozhodnutie vo veci Kazim Kus c/a Landeshauptstadt Wiesbaden č. C-237/91, rozhodnutie vo veci S.Z. Sevince c/a Staatssecretaris van Justitie č. C-192/89), podľa ktorej musia byť ustanovenia čl. 6 interpretované v tom zmysle, že majú priamy účinok v členských štátoch Európskeho spoločenstva a že turecký štátny príslušník, ktorému bolo udelené povolenie na pobyt na území členského štátu na účely uzatvorenia manželstva, resp. na účely zlúčenia manželstva a pracoval tam po dobu dlhšiu ako jeden rok pre rovnakého zamestnávateľa na základe platného pracovného povolenia, má v súlade s týmto ustanovením nárok na obnovenie pracovného povolenia, i keď v čase posudzovania žiadosti už bolo jeho manželstvo rozvedené. Žalobca navrhol, aby sa odvolací súd obrátil na Súdny dvor Európskych spoločenstiev (ďalej len „Súdny dvor ES“) s návrhom na začatie prejudiciálneho konania, v rámci ktorého požiada o výklad čl. 6 rozhodnutia č. 1/80 vo vzťahu k § 42 ods. 1 písm. a/ a § 42 ods. 2 zákona o pobyte cudzincov v zmysle rozhodnutia druhostupňového a prvostupňového správneho orgánu o zrušení povolenia na trvalý pobyt, ktorým bolo žalobcovi zároveň upreté aj právo na prácu.

Na základe uvedených dôvodov žalobca navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „Najvyšší súd SR“) rozsudok krajského súdu zmenil tak, že zruší rozhodnutie žalovaného, vec mu vráti na ďalšie konanie a zaviazá ho, aby nahradil žalobcovi trovy prvostupňového aj odvolacieho konania a trovy právneho zastúpenia.

Žalovaný sa k odvolaniu žalobcu vyjadril podaním zo dňa 02.02.2011, v ktorom uviedol, že si zaobstaral potrebný podklad – odpoveď Okresného súdu Žilina zo dňa 14.07.2009, ktorým bolo preukázané, že ak by žalobca nevykonával sociálny výcvik z dôvodu právoplatného zrušenia povolenia na trvalý pobyt na území SR, súd nepristúpi k nariadeniu výkonu trestu odňatia slobody, ktorého výkon bol podmienene odložený na skúšobnú dobu a naďalej by plynula skúšobná doba, nakoľko v prípade zrušenia povolenia na pobyt by u žalobcu – odsúdeného nastala nemožnosť vykonávania sociálneho výcviku z dôvodu nezávislého na jeho vôli, na základe rozhodnutia štátneho orgánu.

Žalovaný posudzoval aj zásah do práv žalobcu v zmysle ustanovenia čl. 8 Dohovoru, pričom konštatoval, že vydaním rozhodnutia nebolo zasahované do práv žalobcu, garantovaných Dohovorom. Dôvodom rozhodnutia o zrušení povolenia na trvalý pobyt bola

skutočnosť, že žalobca a jeho manželka nevedú spoločný rodinný život a nie skutočnosť, že žalobcovi bol uložený trest Okresným súdom Žilina. Žalobca nevedie riadny rodinný život a manželstvo neplní účel, na ktoré bolo uzavreté, čo potvrdil žalobca dňa 15.05.2009 vo výpovedi na správnom orgáne. Povolenie na trvalý pobyt podľa § 35 ods. 1 písm. a/ zákona je viazané na konkrétnu osobu manželky – v preskúmanom prípade na pani J. G., ale vzhľadom na to, že žalobca uzatvoril manželstvo s inou partnerkou, má možnosť svoju situáciu riešiť novou žiadosťou o trvalý pobyt, súvisiacu s novou partnerkou.

Ohľadne žalobcovho návrhu na začatie prejudiciálneho konania žalovaný uviedol, že z prejudiciálneho konania je vylúčené vnútroštátne právo členských štátov, Súdny dvor ES nemôže dávať výklad k ustanoveniam zákona o pobyte cudzincov. Vnútroštátny súd môže podať Súdnemu dvoru ES návrh na rozhodnutie o prejudiciálnej otázke kedykoľvek po zistení, že rozhodnutie vo veci samej je závislé na rozhodnutí o otázke výkladu práva Európskej únie alebo otázky platnosti práva Európskej únie, čo ale nie je žalobcov prípad.

Podľa názoru žalovaného neuviedol žalobca v odvolaní žiadne relevantné skutočnosti, pre ktoré by malo byť rozhodnutie o zrušení jeho trvalého pobytu na území SR zrušené, rozsudok krajského súdu považuje za vecne správny a navrhol odvolanie žalobcu zamietnuť a potvrdiť rozsudok krajského súdu.

Najvyšší súd SR, ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 v spojení s § 264c ods. 1 O. s. p.), preskúmal odvolaním napadnutý rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo a dospel jednomyselne k záveru, že odvolaniu žalobcu nebolo možné priznať úspech. Rozhodol bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa ustanovenia § 250ja ods. 2 O. s. p. s tým, že deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli súdu a na internetovej stránke Najvyššieho súdu SR www.nsud.sk. Rozsudok bol verejne vyhlásený dňa 3. augusta 2011 (§ 156 ods. 1 a ods. 3 O. s. p.).

Podľa § 244 ods. 1 O. s. p. v správnom súdnictve preskúmajú sudy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy.

Podľa § 247 ods. 1 O. s. p. sa v prípadoch, v ktorých fyzická alebo právnická osoba tvrdí, že bola na svojich právach ukrátená rozhodnutím a postupom správneho orgánu, a žiada, aby súd preskúmal zákonnosť tohto rozhodnutia a postupu, postupuje podľa druhej

hlavy piatej časti Občianskeho súdneho poriadku „Rozhodovanie o žalobách proti rozhodnutiam a postupom správnych orgánov“.

Podľa § 250i veta prvá O. s. p. je pri preskúmaní zákonnosti rozhodnutia pre súd rozhodujúci skutkový stav, ktorý tu bol v čase vydania napadnutého rozhodnutia.

V predmetnej veci bolo potrebné predostrieť, že predmetom odvolacieho konania bol rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 2S/192/09-41 zo dňa 20.10.2010, ktorým bola zamietnutá žaloba žalobcu, ktorou sa domáhal preskúmania rozhodnutia UHCP-406-13/RHCP-BA-HCP-R-2009 zo dňa 27.08.2009, ktorým žalovaný potvrdil rozhodnutie Oddelenia cudzineckej polície Policajného zboru Bratislava č. p. UHCP-2336-8/RHCP-BA-OCP-Ž-2009-jak zo dňa 28.05.2009 (o zrušení povolenia na trvalý pobyt na území SR podľa § 42 ods. 1 písm. a/ zákona a o určení lehoty na vycestovanie z územia SR do 30 dní od právoplatnosti rozhodnutia podľa § 42 ods. 3 zákona) a odvolanie žalobcu proti tomuto rozhodnutiu zamietol. Preto primárne, v medziach odvolania, preskúmal Najvyšší súd SR rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, pričom v rámci odvolacieho konania skúmal aj napadnuté rozhodnutie žalovaného, najmä z pohľadu, či sa krajský súd vysporiadal so všetkými žalobnými námietkami a z takto vymedzeného rozsahu, či správne posúdil zákonnosť a správnosť napadnutého rozhodnutia žalovaného.

Z obsahu administratívneho spisu žalovaného vyplynulo, že prvostupňový správny orgán zrušil dňa 28.05.2009 žalobcovi povolenie na trvalý pobyt na území SR podľa § 42 ods. 1 písm. a/ zákona a podľa § 42 ods. 3 zákona mu určil lehotu na vycestovanie z územia SR do 30 dní od právoplatnosti rozhodnutia. V odôvodnení rozhodnutia prvostupňový správny orgán uviedol, že preskúmaním skutkového stavu bolo zrejmé, že manželstvo prestalo fungovať v mesiaci august 2007, je vážne rozvrátené a niet žiadneho predpokladu, že by mohlo plniť svoj spoločenský účel, čím bolo naplnené kogentné ustanovenie § 39 ods. 2 písm. e/ zákona. To, že manželia nevedú spoločný život bolo zistené z výpovedí p. J. G., manželky žalobcu, zo dňa 08.04.2009 a dňa 28.04.2009, kedy uviedla, že so žalobcom nežije v spoločnej domácnosti, manželstvo prestalo fungovať v mesiaci august, kedy od manžela odišla, podala žiadosť o rozvod a na žalobcu podala trestné oznámenie pre prečin nebezpečného vyhrážania, ktoré bolo prekvalifikované na zločin týrania blízkej a zverenej osoby. Dňa 15.05.2009 bol na oddelenie predvolaný žalobca, ktorý uviedol, že ich manželstvo

sa rozpadlo odchodom manželky v auguste 2007, odvtedy nežijú v spoločnej domácnosti a manželstvo neplní účel, na ktoré bolo uzatvorené.

Proti rozhodnutiu o zrušení povolenia na trvalý pobyt podal žalobca odvolanie, ktorým žiadal napadnuté rozhodnutie zrušiť; žalovaný rozhodnutím č. p. UHCP-406-13/RHCP-BA-HCP-R-2009 zo dňa 27.08.2009 rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu potvrdil. Proti rozhodnutiu žalovaného podal žalobca žalobu na krajský súd, ktorou žiadal zrušiť rozhodnutie žalovaného a navrhol vec mu vrátiť na ďalšie konanie. Krajský súd v Bratislave rozhodol o zamietnutí žaloby rozsudkom č. k. 2S/192/09-41 zo dňa 20.10.2010.

Podľa § 39 ods. 2 zákona policajný útvar zamietne žiadosť o udelenie povolenia na trvalý pobyt, ak

- a) cudzinec je nežiaducou osobou,
- b) cudzinec nespĺňa podmienky na udelenie povolenia na trvalý pobyt,
- c) je dôvodné podozrenie, že cudzinec ohrozí bezpečnosť štátu, verejný poriadok, zdravie alebo práva a slobody iných a na vymedzených územiach aj prírodu,
- d) je dôvodné podozrenie, že cudzinec uzavrel manželstvo s cieľom získať povolenie na trvalý pobyt,
- e) manželia nevedú spoločný rodinný život alebo neuzavreli manželstvo podľa osobitného predpisu, ak je účelom žiadosti o udelenie povolenia na trvalý pobyt zlúčenie rodiny,**
- f) cudzinec uvedie nepravdivé, neúplné alebo zavádzajúce údaje alebo predloží falošné alebo pozmenené doklady alebo doklad inej osoby, alebo
- g) údaje v cestovnom doklade nezodpovedajú skutočnosti.

Podľa § 42 ods. 1 zákona policajný útvar povolenie na trvalý pobyt zruší, ak

- a) zistí skutočnosti, ktoré sú dôvodom na zamietnutie žiadosti o udelenie povolenia na trvalý pobyt,**
- b) cudzinec neodovzdal doklad podľa § 37 ods. 4,
- c) cudzinec sa bez písomného oznámenia policajnému útvaru nepretržite zdržiava v zahraničí dlhšie ako 180 dní,
- d) zistí, že cudzinec uzavrel manželstvo s cieľom získať povolenie na trvalý pobyt,

e) cudzincovi bolo udelené povolenie na trvalý pobyt na účel zlúčenia rodiny s manželom a jeho manželstvo zaniklo do piatich rokov od udelenia prvého povolenia alebo

f) cudzinec podľa § 38 ods. 1 písm. b/ a c/ sa nepretržite zdržiava mimo územia Európskeho hospodárskeho priestoru 12 po sebe nasledujúcich mesiacov,

Podľa § 42 ods. 2 zákona ustanovenie odseku 1 neplatí, ak by dôsledky zrušenia povolenia na trvalý pobyt boli neprimerané dôvodu zrušenia povolenia na trvalý pobyt najmä s ohľadom na súkromný a rodinný život cudzinca.

Podľa § 42 ods. 3 zákona policajný útvar v rozhodnutí o zrušení povolenia na trvalý pobyt zároveň určí cudzincovi primeranú lehotu na vycestovanie, najdlhšie 30 dní od právoplatnosti rozhodnutia.

Podľa čl. 8 Dohovoru má každý právo na rešpektovanie svojho súkromného a rodinného života, obydlia a korešpondencie a štátny orgán nemôže do výkonu tohto práva zasahovať okrem prípadov, keď je to v súlade so zákonom a nevyhnutné v demokratickej spoločnosti v záujme národnej bezpečnosti, verejnej bezpečnosti, hospodárskeho blahobytu krajiny, predchádzania nepokojom a zločinnosti, ochrany zdravia alebo morálky alebo ochrany práv a slobôd iných.

Podľa č. 15 Charty má každý právo na prácu a vykonávanie slobodne zvoleného alebo prijatého povolania. Každý občan Únie si môže slobodne hľadať zamestnanie, pracovať, usadiť sa a poskytovať služby v ktoromkoľvek členskom štáte a štátni príslušníci tretích krajín, ktorí majú povolenie pracovať na území členských štátov, majú právo na rovnaké pracovné podmienky ako občania Únie.

Podľa § 219 ods. 2 O. s. p. ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

V preskúvanom prípade sa odvolací súd plne stotožnil s rozhodnutím krajského súdu.

Ohľadne námietky nesprávnej aplikácie § 42 a § 39 zákona a námietky údajného ďalšieho trestania žalobcu prostredníctvom uloženia trestu vyhostenia sa odvolací súd stotožnil s názorom krajského súdu, ktorý tieto námietky náležite vyhodnotil a v podrobnostiach naň odkazuje.

Námietku ohľadne nemožnosti podrobiť sa probačnému dohľadu a sociálnemu výcviku a následnej obavy z nástupu výkonu trestu odňatia slobody vyhodnotil odvolací súd tiež ako nedôvodnú, pričom v podrobnostiach odkazuje na rozsudok krajského súdu, ktorý sa touto námietkou riadne zaoberal.

Žalobca ďalej namietal, že v čase podania žaloby bol účastníkom súdneho konania o rozvod predchádzajúceho manželstva a jeho núteným vycestovaním došlo k popretiu jeho práv ako účastníka súdneho konania. S uvedeným tvrdením žalobcu sa Najvyšší súd SR nemohol stotožniť nakoľko v podobnej veci (v rozsudku sp. zn. 1Sža/42/2010 zo dňa 08.06.2010 – rozdiel bol v tom, že nešlo o rozvodné, ale o trestné konanie so žalobcom, ako účastníkom tohto konania) už vyslovil svoj právny názor, že vo veciach pobytu cudzincov na území SR postupujú príslušné správne orgány výslovne podľa ustanovení zákona o pobyte cudzincov a preto ani odvolací súd neprihliada na námietky žalobcu týkajúce sa jeho práva na obhajobu v konaní, či práva na to, aby bola jeho vec spravodlivo a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom v jeho prítomnosti tak, aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonaným dôkazom. Súdny sa v správnom súdnictve obmedzujú na preskúmanie zákonnosti a správnosti napadnutého rozhodnutia správneho orgánu, teda toho, či príslušné správne orgány pri vydávaní rozhodnutia postupovali v súlade s právnymi predpismi a či ich postup a rozhodnutia netrpia vadami, ktoré by mohli mať vplyv na zákonnosť správneho rozhodnutia.

K námietke, že žalobca už rok žije v spoločnej domácnosti s novou partnerkou – súčasnou manželkou a jeho nútené vycestovanie existujúci manželský vzťah neprimerane obmedzuje odvolací súd konštatoval, že správne orgány aj krajský súd sa súkromným a rodinným životom žalobcu (v zmysle čl. 8 Dohovoru) zaoberali, a to aj s ohľadom na jeho súčasný zväzok, avšak vyhodnotili, že zrušenie povolenia na trvalý pobyt, ktorý bol žalobcovi udelený za účelom zlúčenia s predchádzajúcou manželkou, nepredstavuje neprimeraný zásah do súkromného a rodinného života žalobcu. Z dôvodu uzavretia nového manželstva mal žalobca možnosť znova požiadať o povolenie na pobyt za účelom zlúčenia a túto možnosť

využil. Žalobca ďalej namietal, že ako dôkaz na preukázanie tvrdení o neprimeranosti dôsledkov navrhoval, aby krajský súd vypočul jeho a jeho súčasnú manželku, čo súd nevykonala a ani v odôvodnení rozsudku neuviedol, prečo tieto dôkazy odignoroval. V žalobe žalobca ako dôkaz naozaj navrhol výpoveď seba a svojej partnerky (súčasnej manželky) pani Z. H., na pojednávaní dňa 20.10.2010 však žalobca, ani jeho právny zástupca k veci viac návrhov (ani na dokazovanie) nemali a podľa § 120 ods. 1 O. s. p. sú účastníci povinní označiť dôkazy na preukázanie svojich tvrdení, pričom súd rozhodne, ktoré z označených dôkazov vykoná. Krajský súd považoval dôkazy, obstarané správnymi orgánmi, za dostatočné na preukázanie skutkového stavu a tak ďalšie dokazovanie v súlade s § 120 ods. 1 veta druhá O. s. p. nevykonala.

K námietke ohľadne čl. 6 ods. 1 rozhodnutia č. 1/80 a s ním súvisiacou judikatúrou (rozhodnutia č. C-237/91 a č. C-192/89) krajský súd konštatoval, že žalobca správne uviedol, že v zmysle uvedenej judikatúry turecký štátny príslušník, ktorému bolo udelené povolenie na pobyt na území členského štátu na účely uzatvorenia manželstva, resp. na účely zlúčenia manželstva a pracoval tam po dobu dlhšiu ako jeden rok pre rovnakého zamestnávateľa na základe platného pracovného povolenia, má v súlade s týmto ustanovením nárok na obnovenie pracovného povolenia, i keď v čase posudzovania žiadosti už bolo jeho manželstvo rozvedené. Je však potrebné rozlišovať medzi pracovným povolením a povolením na trvalý pobyt. Žalobcovi nemožno brániť, aby sa dovoľával ustanovenia čl. 6 ods. 1 rozhodnutia č. 1/80 s cieľom získať obnovenie svojho pracovného povolenia a práva na pobyt, ktoré tomu zodpovedá, avšak nikde nie je uvedené, že povolenie na pobyt, ktoré bolo žalobcovi udelené za účelom zlúčenia s teraz už bývalou manželkou nesmie správny orgán zrušiť v prípade naplnenia podmienok podľa § 42 zákona o pobyte cudzincov. Žalobcovi bolo udelené povolenie na trvalý pobyt podľa § 35 ods. 1 písm. a/ zákona o pobyte cudzincov a v zmysle § 22 ods. 7 písm. a/ zákona č. 5/2004 Z.z. o službách zamestnanosti a o zmene a doplnení niektorých zákonov, v platnom znení (ďalej len „zákon o službách zamestnanosti“), sa od neho povolenie na zamestnanie už nevyžadovalo, na základe čoho bolo logickým dôsledkom zrušenia žalobcovho povolenia na pobyt aj zánik platnosti povolenia na zamestnanie (§ 23 ods. 1 písm. d/ zákona o službách zamestnanosti). Žalobcovi tak zaniklo povolenie na zamestnanie zo zákona, avšak nič mu nebráni požiadať príslušný úrad o vydanie povolenia na zamestnanie podľa § 21 a nasl. zákona o službách zamestnanosti. Na základe vyššie uvedeného nedošlo v prípade žalobcu ani k porušeniu čl. 15 Charty, keďže právo na rovnaké pracovné podmienky ako občania Únie majú podľa čl. 15 Charty štátni príslušníci

tretích krajín, ktorí majú povolenie pracovať na území členských štátov; žalobcoví však toto právo zo zákona zaniklo z dôvodu zrušenia povolenia na trvalý pobyt.

K návrhu žalobcu na začatie prejudiciálneho konania odvolací súd poukázal na § 109 ods. 1 písm. c/ O. s. p., podľa ktorého súd konanie preruší, ak rozhodol, že požiada Súdny dvor ES o rozhodnutie o predbežnej otázke podľa medzinárodnej zmluvy. Toto ustanovenie upravuje, tzv. predbežnú, prejudiciálnu otázku – otázku, ktorá môže mať význam pre rozhodnutie súdu. Pokiaľ sa takáto zákonom predpokladaná prekážka vyskytne počas súdneho konania, je len na úvahe súdu, či konanie preruší alebo bude v konaní pokračovať ďalej, pretože z dikcie ustanovenia § 109 ods. 2 O. s. p. nevyplýva povinnosť súdu konanie prerušiť. Súd sám posudzuje opodstatnenosť právnych otázok, ktoré sa v konaní vyskytnú, ako aj potrebu prejudiciálneho rozhodnutia, od ktorého závisí rozhodnutie vo veci samej. V súvislosti s podaným návrhom žalobcu na začatie prejudiciálneho konania mal Najvyšší súd SR za to, že v danej veci nemal povinnosť (v zmysle čl. 234 Zmluvy o európskom spoločenstve) obrátiť sa na Súdny dvor so žiadosťou o vydanie nálezu o predbežnej otázke z dôvodu, že navrhnutú otázku považuje za neprípustnú, keďže jej vyriešenie nebolo potrebné pre rozhodnutie vo veci samej.

Nakoľko bolo žalobcovi udelené povolenie na trvalý pobyt za účelom zlúčenia rodiny a správne orgány preukázateľne zistili a riadne odôvodnili, že žalobca s manželkou spoločný rodinný život nevedú, nemajú spoločnú domácnosť, správne orgány dôvodne (v súlade so zákonom o pobyte cudzincov) rozhodli o zrušení jeho povolenia na trvalý pobyt na území SR, pričom námietky žalobcu, uvedené v podanom odvolaní, vyhodnotil odvolací súd, s poukazom na správnosť skutkových zistení, za nedôvodné. Keďže tieto námietky neboli spôsobilé spochybniť vecnú správnosť rozhodnutia krajského súdu, odvolací súd rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 2S/192/09-41 zo dňa 20.10.2010 podľa § 219 O. s. p. v spojení s § 250ja ods. 3 O. s. p. ako vecne správny potvrdil.

O práve na náhradu trov odvolacieho súdneho konania rozhodol Najvyšší súd SR podľa § 250k ods. 1 O. s. p. v spojení s § 224 ods. 1 a § 246c ods. 1 veta prvá O. s. p., podľa ktorých neúspešnému navrhovateľovi právo na úplnú náhradu trov tohto konania nevzniklo, na základe čoho účastníkom náhradu trov odvolacieho konania nepriznal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku odvolanie n i e j e prípustné.

V Bratislave 3. augusta 2011

JUDr. J. Henčeková, PhD., v. r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia:

Andrea Jánošíková